Una Església que integra

Estimats diocesans,
La setmana passada ens situàvem en l'òrbita de la comunió. L'Església és benaurada quan viu i és comunió. La felicitat resta vinculada a la unió amb Déu, Pare bondadós, origen de l'Amor. Ens remetem a una proximitat molt estreta que és sempre inclusiva. En Déu hi cabem tots. Déu no és propietat privada de ningú, perquè no és Algú que exclogui. L'Església està cridada, duent a terme la missió encomanada, a viure una «sana obertura» que mai no perjudiqui la seva identitat i que sigui expressió d'una ferma voluntat d'integrar tothom.
El projecte de Jesús no és el d'una proposta selectiva, reduïda o encongida. Jesús crida els seus deixebles, amb les seves pròpies llums i ombres, i en ells hi trobem una clara diversitat. I és que Jesús, al llarg de tota la seva missió, té la clara intenció de fer entendre que Déu està a prop de tothom, sempre que els qui el busquen ho facin amb sinceritat. Ben cert és que altres personatges bíblics contribueixen a reforçar la noció d'una universalitat no excloent, com ara la dona sirofenícia, la samaritana o bé el soldat romà al peu de la creu.
A l'Església li toca no només ampliar els horitzons culturals, sinó també aprofundir en la comprensió i la tolerància respecte de les diferències internes entre els qui s'anomenen i són cristians. Si no som capaços, en el nostre present, d'integrar la diversitat, quedarem reduïts a una expressió parcial del somni de Déu. Cal acceptar que la diversitat i, en el cas d'avui, la universalitat, no han de diluir les particularitats. Estem cridats, com a Església, a la felicitat i, per tant, a una expressió mundial de la comunió. L'equilibri que demana una bona integració és el repte.
Haurem de ser pacients en la comprensió de la realitat. L'Església ha de ser mesurada en tot allò que té a veure amb la relació entre cultures diverses i ha d'evitar caure en cap mena d'imposició. Les aliances són expressions de passos d'aproximació i no pas de quotes de poder excloent.
El papa Lleó, seguint la reflexió sobre la immigració en temps de Francesc, continua expressant l'amplitud de les dimensions de la missió de l'Església. Així, reclama la necessitat d'acollir, protegir, promoure i integrar els nouvinguts. La integració és el darrer moment d'un llarg procés. No siguem l'Església que oblida l'acollida, el respecte i l'estimació que necessita tota persona, sigui quina sigui la seva cultura.
Només l'Amor és veritablement integrador. Per això és tan difícil ser dels qui estimen a cor obert, perquè tota integració dona peu a ressituar elements molt propis en un nou context. Alguns sants, com sant Joan Baptista Scalabrini i santa Francesca Xavier Cabrini, van tenir una audàcia singular i la força necessària per acompanyar una integració que volia ser real, la dels homes i les dones que havien abandonat el seu lloc d'origen. L'Església ha de ser sempre la que cerca una veritable felicitat per a tota la humanitat i, per això, la seva missió és, i ha de continuar essent, la de recordar que la integració és sempre del tot necessària. Cal fer arrels en el lloc on un viu. Cal obrir la pròpia mirada més enllà del poble i la cultura propis. La felicitat demana sempre obertura i acollida, acceptació i capacitat per ampliar en tot moment el propi món intern. El fet d'integrar ens aproparà, com a Església, a la felicitat de viure plenament la comunió amb Déu i la humanitat.
Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

Una Iglesia que integra

Queridos diocesanos:
La semana pasada nos situábamos en la órbita de la comunión. La Iglesia es bienaventurada cuando vive y es comunión. La felicidad está vinculada a la unión con Dios, Padre bondadoso, origen del Amor. Nos referimos a una proximidad muy estrecha que es siempre inclusiva. En Dios cabemos todos. Dios no es propiedad privada de nadie, porque no es Alguien que excluya. La Iglesia está llamada, llevando a cabo la misión encomendada, a vivir una «sana apertura» que nunca perjudique su identidad y que sea expresión de una firme voluntad de integrar a todos.
El proyecto de Jesús no es el de una propuesta selectiva, reducida o limitada. Jesús llama a sus discípulos, con sus propias luces y sombras, y en ellos encontramos una clara diversidad. Y es que Jesús, a lo largo de toda su misión, tiene la clara intención de hacer comprender que Dios está cerca de todos, siempre que quienes lo buscan lo hagan con sinceridad. Es bien cierto que otros personajes bíblicos contribuyen a reforzar la noción de una universalidad no excluyente, como la mujer sirofenicia, la samaritana o el soldado romano al pie de la cruz.
A la Iglesia le corresponde no solo ampliar los horizontes culturales, sino también profundizar en la comprensión y la tolerancia respecto a las diferencias internas entre quienes se llaman y son cristianos. Si no somos capaces, en nuestro presente, de integrar la diversidad, quedaremos reducidos a una expresión parcial del sueño de Dios. Es necesario aceptar que la diversidad y, en el caso que hoy nos ocupa, la universalidad, no deben diluir las particularidades. Estamos llamados, como Iglesia, a la felicidad y, por tanto, a una expresión mundial de la comunión. El reto es alcanzar el equilibrio que requiere una buena integración.
Tendremos que ser pacientes a la hora de comprender la realidad. La Iglesia debe ser prudente en todo lo relacionado con la relación entre culturas diversas y debe evitar caer en cualquier tipo de imposición. Las alianzas son expresiones de pasos de acercamiento y no de cuotas de poder excluyente.
El papa León, siguiendo la reflexión sobre la inmigración en tiempos de Francisco, continúa expresando la amplitud de las dimensiones de la misión de la Iglesia. Así, reclama la necesidad de acoger, proteger, promover e integrar a los recién llegados. La integración es la última etapa de un largo proceso. No seamos la Iglesia que olvida la acogida, el respeto y el cariño que necesita toda persona, sea cual sea su cultura.
Solo el Amor es verdaderamente integrador. Por eso es tan difícil ser de quienes aman con el corazón abierto, porque toda integración da pie a reubicar elementos muy propios en un nuevo contexto. Algunos santos, como san Juan Bautista Scalabrini y santa Francisca Javier Cabrini, tuvieron una audacia singular y la fuerza necesaria para acompañar una integración que quería ser real, la de los hombres y las mujeres que habían abandonado su lugar de origen. La Iglesia debe ser siempre la que busca una verdadera felicidad para toda la humanidad y, por eso, su misión es, y debe seguir siendo, la de recordar que la integración es siempre absolutamente necesaria. Es necesario echar raíces en el lugar donde uno vive. Es necesario ampliar la propia mirada más allá del pueblo y la cultura propios. La felicidad requiere siempre apertura y acogida, aceptación y capacidad para ampliar en todo momento el propio mundo interior. El hecho de integrar nos acercará, como Iglesia, a la felicidad de vivir plenamente la comunión con Dios y la humanidad.
Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero - Obispo de Lleida